

Az én erőm erőtlenség által ér célhoz

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Téged hívlak, URam, kösziklám, ne fordulj el tőlem némán!
Halld meg esedező hangomat, amikor segítségért kiáltok.
Áldott az ÚR, mert meghallgatta esedező hangomat.
Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízok szívem.

Dicsőség az Atyának és a Fiúnak és a Szentléleknek,
miképpen volt kezdetben, most és mindenkor
és mindörökkön-örökké. Ámen.

Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízok szívem.

Imádkozzunk. Hatalmas Istenünk! Te látod azt, hogy milyen sok nehézség, küzdelem és elesés van mögöttünk. Te adtad nekünk egyszülött Fiadat, hogy az út, az igazság és az élet legyen a mi számunkra. Mutasd meg nekünk azt, hogy a Te erőd a mi erőtlenségeink által is el tudja érni a célját a Jézus Krisztusban, aki Veled és Szentlélekkel él és uralkodik örökkön-örökké. Ámen.

Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg az út-találásunkról szóló csendesnapjaink áhítatának igéjét, ahogyan megírva találjuk Pál apostol a Korinthusiakhoz írott második levele 12. fejezetének a 7.-től a 9. verseiben a következőképpen (álljunk fel): Hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön. Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. De ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. – Urunk! Te tudod, hogy mennyi minden erőtlenségünk van nekünk. Kérjük, igéd erejével mutasd meg nekünk, hogy Te kegyelmed mindenre elég! Ámen. (Foglaljunk helyet.)

Kedves Testvéreim! Tegnap elsőként azt gondoltuk át, hogy hol is vagyunk? (*Hát hol lennénk? Riadhat itt fel valaki... Hát Magyarországon vagyunk...*) – Hol is vagyunk éppen a mi életünkben most? Mi a legfontosabb kérdés a mi számunkra – most? Hívás-találás? Pár-találás? Út-keresés? Isten-keresés? Vagy valami egészen más? Tegyük fel most is ezt a kérdést magunknak: **Hol vagyok én jelenleg?** Mi a legfontosabb része ennek a kérdésnek? Az, hogy **hol van az énem középpontja. Saját magam eddigi életében, a saját céljaimban, a saját vágyaimban van az énem középpontja – vagy Jézusban van az énem középpontja?** *Na szép, Péter... Itt gondolkodtunk az első imapárral órákat azon, hogy hol is vagyunk, hogy mi a legfontosabb kérdés a mi életünkben most, és erre ezt az egészet, a mi keserves munkánk, gondolkodásunk és imádságunk gyümölcsét lesöpröd az asztalról azzal, hogy nem is az volt a legfontosabb kérdés... **Hogyan, miért függ össze a Jézusközpontú élet minden más kérdéssel?***

Biztos szembesültünk azzal, amikor belegendoltunk a számunkra éppen most legfontosabb kérdésbe, hogy sok ilyen kérdés nem is annyira a mi kérdésünk, hanem örökség. A szüleink nem tudtak valamit megvalósítani a saját életükben – és minden kimondatlan (vagy kimondott...) szavukkal arra sarkalltak bennünket, hogy azt tegyük mi meg. Akár úgy is (paradox módon), hogy eltiltották attól minket. Csak attól, semmi mástól. Hát persze, hogy ez lett a kívánatos gyümölcs! Magamról is beszélek ilyenkor. Nagyrészt ezért lettem tudós. Mert apámat az ötvenes években az általa tartott műegyetemi bibliakörök miatt eltiltották a tudományos pályától.

Sok olyan fontos kérdés, amely megjelenik a mi életünkben, ugyan örökségnek nem örökség, de elvárás. A környezetünk elvárása tőlünk... – Sok olyan kérdés, amely fontos volt a számunkra nemrég (*vagy éppen most a legfontosabb*) elképesztően részletesen jelenik meg előttünk. Miért is ne jelenne meg így? Már hónapok óta ezen gondolkodunk. Hogy hol találjuk meg az igazit? Hogy találjuk meg? Milyen legyen? Szőke? Barna? Vagy állásként: jól fizető? Vagy inkább kedves? Kiteljesedést adó? Vagy egyszerre mind? Hol szőke, hol barna? Ahogyan épp jól esik? Ha egy tükröt tartunk magunk elé, hihetetlenül precízen kimunkáltak tudnak lenni a mi elvárásaink magunkkal szemben. Ahhoz, hogy ibolyakék legyen a diplomám, még három darab négyesem lehet a maradék három évben... És így tovább...

Vegyük észre, hogy ez az elvárás-tömeg, ez a feladat-dömping mennyire megnyomoríthat bennünket. Ha nem lesz kész ekkorra ez minden, akkor... **Kedves Testvéreim! Minek kell itt készen lenni? Egyedül a mi szívünknek arra, hogy befogadja Jézust.** És arra, hogy *reménységgel* fogadja be Jézust, bízva abban, hogy *minden*, aminek *tényleg* a helyén kell lennie, a helyére is kerül. – Mikor? – Ha a *legfontosabb*, aminek a helyére kellett kerülnie – Jézusnak a mi szívünk közepébe – már a helyére került. **Fordítva nem megy! Nem lehet halogatni az életünk fő helyének az átadását Jézusnak azzal, hogy – de előbb még családom lesz..., de még előbb állásom lesz..., egzisztenciám lesz... – és aztán..., Uram, aztán... majd... ráérek foglalkozni Veled is...**

Ha nem a legfontosabb ponttól indul el a rend megteremtése a mi életünkben, abból a legtöbbször hasra-esés lesz. Elhasalunk a kívánt cél előtt. Elhagy minket az, aki fontos lett volna nekünk. Elhagyjuk azt, akiről később rádöbbenünk, hogy fontos volt nekünk. Kiegészünk. Lassan kezd minden mindegy lenni a számunkra. Hetedik pasi, hetedik nő négy hét alatt? Ám legyen!

Sok elesésünk azonban nem ilyen. Sorscsapás, vagy olyan dolog, amit mi annak élünk meg. Kapunk egy nagy, nem várt pofont az élettől. Látványosan megbukunk valakinél. Valahol. Valamiben. Végtelenül elkeseredünk valami miatt. Úgy érezzük, Isten minket elhagyott. „Téged hívlak, URam, kösziklám, ne fordulj el tőlem némán! Halld meg esedező hangomat, amikor segítségért kiáltok!” (Zsolt 28, 1-2).– Milyen szép, és milyen nagy erő, ha elesettségek és gyengeségek közepén *fel tudunk kiáltani* az Úrhoz! Akár vádlóan is. Akár felelősségre vonóan is. **Vegyük észre azt, hogy egy ilyen panaszos felkiáltással pontosan az történik, ami a lényeg. A szívünk közepében van Jézus.** Ő kiált fel a mi hangunkon: „Éli! Éli! Lamá sabaktáni!” „Istenem! Istenem! Miért hagytál el engem? (Mt 27,46)

Isten sokszor *nagyobbat* ad annál, semmint hogy elvonná a szenvedéseinket. Isten sokszor ilyenkor mutatja meg magát nekünk igazán. Isten az Ő jelenlétével, együtt szenvedésével a nehézségeket elhordozó *erőnk*et növeli meg. Nagyon változatosan sokrétű Isten kegyelme a mi életünkben. Sokszor a mi erőtlenségeink által ér célhoz. Jézus *nem* diadalúton lett a világ megváltója, hanem korának legmegalázóbb, és legszegyenteljesebb halálmémben: a kereszten. A kereszt botránnya – a hit diadala lett. Ott, a megaláztatás *csúcsán* győzött Jézus az ördög felett – *végérvényesen*. Ezért *kell* jönnie a hűsvétnek Nagypéntek után. Ezért *van* és lesz feltámadás *minden* halálból. Ezért válik *erővé* a mi erőtlenségünk – *hit* által, *imádság* által, Isten kegyelme által – amely *mindenre* elég.

„Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben – de nem vétkezett. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk” (Zsid 4,15-16). Vezess Jézusunk. Véled indulunk. Küzdelemre hív az élet. Hadd kövessünk benne Téged. Fogjad hát kezünk. Míg megérkezünk. „Erős torony az ÚR neve, oda fut az igaz, és védelmet talál” (Péld 18,10). Mert „áldott az ÚR, mert meghallgatta esedező hangomat. Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízok szívem.” (Zsolt 28,6-7) Ámen.

Imádkozzunk. Magadnak teremtettél minket Uram, és nyugtalan a szívünk, ameddig meg nem nyugszik benned. Szeretetre teremtett minket az Isten, ezért kérjük, hogy ne lankadjon meg bennünk a szeretet. Támasszon reménységet és hitet a mi szívünkben, és változassa erővé a mi erőtlenségeinket. Erőnk és pajzsunk az ÚR, benne bízok a mi szívünk.

Kérünk Mennyei Atyánk, hallgass meg minket, ahogyan még együtt, úgy fordulunk Hozzád, ahogy azt Fiad tanította nekünk: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Kedves Testvéreim! Végezetül – felállva fogadjátok az áldást.
Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged.
Ragyogtassa rád orcáját az Úr, és könyörüljön rajtad.
Fordítsa feléd orcáját az Úr, és adjon tenéked békességet. Ámen.